

Sygn. akt IV CSK 405/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.  
przeciwko Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej [...] w W.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 29 listopada 2013 r., sygn. akt IX Ga [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) oddala wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w L. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 14 stycznia 2013 r., którym oddalone zostało powództwo o ustalenie, że wstąpiła ona w stosunek dzierżawy oznaczonej nieruchomości gruntowej.

W skardze kasacyjnej powódka powołała podstawę przewidzianą w art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania przyczyny przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością odpowiedzi na pytania: czy w razie zawarcia umowy, której treść zawiera elementy różnych rodzajów zobowiązań, z których dominujący jest jeden z nich, zasadne jest zakwalifikowanie takiego stosunku prawnego zgodnie z tym dominującym elementem; czy zawarcie umowy, w której dominującym jest element odpowiadający treści art. 693 § 1 k.c., poszerzony o dodatkowy element, wykraczający poza treść tego przepisu, uniemożliwia potraktowanie tej umowy jako stosunku prawnego przewidzianego w art. 693 § 1 k.c.

Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje rażące naruszenie przez Sąd okręgowy art. 65 § 1 i 2 k.c. w ramach oceny umowy zawartej w dniu 13 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminację orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością postępowania, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przesądu, ustanowionego w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie, zachodzi potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem okoliczności przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 do 4 k.p.c. Nie podlegają natomiast badaniu podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Założenie wymagania objętego art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. zostanie spełnione, jeżeli zostaną przedstawione w skardze kasacyjnej i uzasadnione przesłanki o charakterze publicznoprawnym, stanowiące podstawę wstępnej, merytorycznej oceny przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13, niepubl.). Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas problemu. Skarżąca nie odwołała się do wypowiedzi w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wniosek i jego uzasadnienie nie zawierają argumentów wskazujących na potrzebę zmiany dotychczas prezentowanego stanowiska, czy też kolejnej wypowiedzi tej kwestii dotyczącej. Argumentacja skarżącej sprowadza się do zastosowania prawa w zaskarżonym wyroku, co nie jest objęte powołaną przyczyną przesądu. Pomija natomiast właściwe przyczyny, które spowodowały wydanie wyroku określonej treści.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. łączy się z obowiązkiem wykazania, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy, a jego skutkiem było wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Argumentacja uzasadnienia wniosku w odniesieniu do tej przesłanki na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie daje podstaw do uznania, że jest ono oczywiście wadliwe, a skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. Wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego został oddalony, z uwagi na złożenie odpowiedzi na skargę kasacyjną po upływie terminu przewidzianego w art. 398<sup>7</sup> § 1 k.p.c.

[aw]